

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 3C/199/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712204453
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Butašová
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2014:2712204453.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica samosudkyňou JUDr. Jankou Butašovou v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Tomáš Kušník, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: O. W., nar. XX.X.XXXX, bytom A. O. č. XX, štátny občan SR, o zaplatenie 1 476,93 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 517,03 eur s 9 % úrokom z omeškania zo sumy 517,03 eur od 21.10.2010 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku súd návrh z a m i e t a .

III. Navrhovateľovi súd n e p r i z n á v a náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podal na Okresný súd Skalica dňa 26.6.2012 návrh, ktorým navrhol zaviazat' rozsudkom odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 1 476,93 eur a úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 250,54 eur od 21.10.2010 do zaplatenia a trovy konania. Svoj návrh zdôvodnil tým, že nadobudol pohľadávku od veriteľa Slovenská sporiteľňa a.s. so sídlom Bratislave (ďalej „právny predchodca navrhovateľa“ alebo „pôvodný veriteľ,“) na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1023/2009/CE zo dňa 15.10.2009 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“) a ďalej tvrdil, že jeho právny predchodca uzavrel s odporcom dňa 25.10.2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. 252662182 (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov a na základe ktorej právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Navrhovateľ uviedol, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky náležitosti zmluve o úvere podľa § 497 - § 507 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na to, že odporca neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, postupca odstúpil od zmluvy a vyzval odporcu na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 1 476,93 eur, ktorá pozostáva z istiny 1 250,54 eur, riadneho úroku 0,- eur, úroku z omeškania 226,39 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Navrhovateľ tvrdil, že po postúpení pohľadávky ku dňu podania návrhu odporca neuhradil navrhovateľovi nič. Odporca uznal vyššie uvedený záväzok v písomnej dohode o uznaní záväzku a zároveň uznal aj náklady inkasného konania, ktoré si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Navrhovateľ si uplatnil zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 21.10.2010, t.j. dňom nasledujúcim po dni riadnej splatnosti úveru podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok.

Pre nedostatok odôvodnenia návrhu súd vyzval navrhovateľa na doplnenie návrhu. Súd požadoval po navrhovateľovi bližšie uviesť, čo konkrétne tvorí istinu, či istina obsahuje aj nejaký úrok, poplatky prípadne zmluvné pokuty, ako bol vypočítaný úrok z omeškania (z akej sumy, za aké obdobie a akou výškou sadzby je úrok z omeškania počítaný) a koľko splátok a v akej výške odporca celkovo zaplatil a ako boli tieto splátky započítané. Súd vyzval navrhovateľa, aby predložil listinné dôkazy, z ktorých bude mať súd preukázanú dlžnú sumu a z čoho táto suma pozostáva (napr. výpisy z účtu, prehľad splátok a pod.), aby preukázal individuálne vyjednanie zmluvných podmienok. Navrhovateľ zaslal súdu dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, výpis z účtu odporcu a na výzvu súdu neodpovedal.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa na pojednávanie nedostavili. Predvolaní na pojednávanie boli riadne a včas, neúčast' ospravedlnili. Súd vec prejednal s použitím ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu a prihliadol na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy berúc do úvahy, že vec bolo možné rozhodnúť aj na základe listinných dôkazov.

Odporca na pojednávaní ústne predniesol do zápisnice o pojednávaní dňa 19.3.2014, že navrhovateľ má voči nemu viaceré pohľadávok. Jedna bola riešená rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 3C/47/2012-49, kde súd rozhodol o zamietnutí sumy 647,39-eur. Jednalo sa o zmluvu, ktorú mal odporca tiež uzavretú so Slovenskou sporiteľňou a.s., ktorú uzatvoril so sporiteľňou 13.5.2005 pod č. k 252550375 a podľa odporcovho vyjadrenia nemá povinnosť z nej platiť nič. Odporca uviedol, že nerozumie, prečo sú dve zmluvy so SLSP a.s., druhá z 25.10.2005, o ktorej ide v prejednávanej veci. Je si vedomý uzavretia iba jednej zmluvy so SLSP a.s., podľa ktorej bral úver 10.000,-Sk v roku 2005 alebo 2006, peniaze potreboval na letenku. Má ďalší záväzok zo zmluvy uzavretej z pôžičky Quatro, ktorú tiež po ňom vymáha navrhovateľ, Quatro za neho zaplatilo za tovar. Odporca nemal peniaze na zaplatenie dvoch alebo troch splátok a EOS KSI Slovensko s.r.o. poslal v tejto súvislosti 1000,-eur, účel platby nevyznačil. EOS KSI Slovensko s.r.o. mu pri riešení záväzku s Quatro oznámilo, že už žiadne iné dlhy nemá. Odporca súdu predložil príkaz na úhradu daný vo S. a.s. zo dňa 30.4.2014 na čiastku 1000,-eur s variabilným symbolom XXXXXXXX, ktorý mu oznámil navrhovateľ. Domieval sa, že nemá voči SLSP a.s. žiadny dlh, pretože mu do tejto banky chodila celá mzda, ktorú nevyberal.

Súd vykonal dokazovanie zmluvou o splátkovom úvere č. 252662182 zo dňa 25.10.2005, všeobecnými obchodnými podmienkami, dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, oznámením o postúpení pohľadávky s doručenkou, zmluvou o postúpení pohľadávok a k nej patriacou prílohou č. 1, pokusom o zmier, výzvou súdu, výpisom z účtu odporcu, výsluchom odporcu, príkazom na úhradu a zistil tento skutkový stav veci:

Zmluvou o splátkovom úvere č. 252662182 zo dňa 25.10.2005 súd zistil, že právny predchodca navrhovateľa, veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. a odporca v postavení dlžníka podpísali zmluvu o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi v sume a mene a za podmienok dohodnutých v zmluve. Podľa čl. II bod 1 a 2 sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver po splnení podmienok uvedených v zmluve pripísaním finančných prostriedkov na účet dlžníka uvedený v zmluve a dlžník vyjadril povinnosť za podmienok dohodnutých v zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky, poplatky dohodnuté v zmluve, ďalšie poplatky podľa Sadzobníka a náklady spojené s úverom a dodržiavať dohodnuté podmienky. Podľa zmluvy o úvere bola výška úveru, ktorú sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi 663,88 eur (20 000 Sk), úver bol špecifikovaný ako Miniúver do 10 minút, úroková sadzba uvedená v zmluve bola 17,30 % pevná do konečnej splatnosti úveru, bez poplatku za poskytnutie úveru, poplatok za správu úveru 1,66 eur (50 Sk) mesačne, výška mesačnej splátky 18,36 eur (553 Sk), periodicita splátok mesačne k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky 20.11.2005, konečná splatnosť úveru 20.10.2010 a splatnosť úrokov v posledný deň kalendárneho mesiaca. Všetky údaje a náležitosti uvedené v Základných podmienkach Zmluvy sú podľa zmluvy o úvere platné ku dňu uzatvorenia zmluvy a ich zmeny sa riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami účinnými od 1.8.2002. V článku III. bode 2 dlžník vyjadruje súhlas, aby banka vykonávala inkaso z inkasného účtu vo výške splátok a v periodicite splátok podľa zmluvy, a to i v prípade ich zmien. V článku IV. je uvedená ročná percentuálna miera nákladov vo výške 10,69 %. Článok V. bod 2 je vyhlásením dlžníka, podľa ktorého sa oboznámil s VOP veriteľa účinnými od 1.8.2002, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Z čl. V. bodu 3 vyplýva, že všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami VOP, ktoré sú súčasťou zmluvy, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi a to v tomto poradí. Čl. V bod 4 obsahuje ustanovenie, z ktorého vyplýva, že strany zvolili za právny predpis, ktorým sa majú riadiť ich právne vzťahy zo zmluvy o úvere Obchodný

zákonník, s odkazom na ustanovenie § 262 tohto právneho predpisu. Pod bodom 5 čl. V. je uvedené, že úverová zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpísania obidvoma zmluvnými stranami. Súd v zmluve o úvere nenašiel, žeby v nej boli dohodnuté podmienky pri neplnení zo zmluvy o úvere.

Všeobecné obchodné podmienky boli súdu doručené v znení všetkých dodatkov ako ich úplné znenie, účinné od 1.8.2002 v znení Dodatku č. 1 účinného od 1.1.2003, Dodatku č. 2 účinného od 30.9.2003 a v znení Dodatku č. 3 účinného od 1.9.2004. U žiadneho z ustanovení takto menených VOP nie je uvedené, ktorým dodatkom sa menilo a ako, či bolo napríklad vypustené alebo do VOP vložené to ktoré ustanovenie a v ktorom čase a keďže dodatkov je celkom 3 bez poznania obsahu toho ktorého dodatku nemožno zistiť, ako boli vo VOP upravené práva a povinnosti banky a odporcu, či obsahovali v čase od vzniku zmluvy o úvere ustanovenia o spôsobe zániku zmluvy a ďalšie náležitosti, ktoré boli ustanovené ako náležitosti zmluvy o úvere podľa zákona č. 281/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. Na podporu záveru, že dôkaz (VOP) predložený navrhovateľom nie sú spôsobilým dôkazom k veci účastníkov, súd uvádza, že podľa článku II bod 4 zmluvy o úvere VOP doručené navrhovateľom neobsahujú žiadne písmeno s), podľa ktorého bodu sa mali strany dohodnúť, že bod 7.6.1. VOP sa o toto písmeno dopĺňa a znie vo význame, že dlžník nesplní povinnosti uvedené v čl. III bod. 8. zmluvy.

Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 28.10.2009 právny predchodca navrhovateľa oznámil odporcovi, že postupuje pohľadávku vo výške 1 476,93 eur vyplývajúcu zo spotrebného úveru č. 252662182. Od okamihu doručenia oznámenia mal odporca uhrádzať uvedenú pohľadávku postupníkovi. Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo odporcovi doručené dňa 24.11.2009.

Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 023/2009/CE zo dňa 15.10.2009 a k nej patriacou prílohou č. 1 má súd preukázané, že postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpil na postupníka, ktorým je navrhovateľ v tomto konaní pohľadávku voči odporcovi v tomto konaní, a to v sume 1 476,93 eur pozostávajúcej z istiny 1 250,54 eur, úrokov 226,39 eur, s počtom dní omeškania 1 174. Tým mal súd preukázané, že aktívna legitímácia v konaní svedčí navrhovateľovi, ktorý sa stal novým veriteľom odporcu nadobudnutím pohľadávky proti odporcovi zo zmluvy o splátkovom úvere č. 252662182 zo dňa 25.10.2005.

Z pokusu o zmier zo dňa 12.6.2012 súd zistil, že odporca bol vyzvaný na zaplatenie celého záväzku do 19.6.2012 v sume 1 812,25 eur, z toho neuhradený úver predstavuje 1 250,54 eur, zmluvný/zákonný úrok 185,32 eur, úrok z omeškania 226,39 eur, náklady na inkasné konanie 150 eur.

Z Výpisu z účtu odporcu súd zistil, že úver bol odporcovi poskytnutý dňa 25.10.2005 vo výške 663,88 eur (20 000 Sk). Odporca do dňa postúpenia pohľadávky zaplatil veriteľovi celkovo sumu 146,85 eur (4 424 Sk). Z výpisu súd ďalej zistil, že odporcovi boli účtované poplatky za I. a II. upomienku, poplatky za vedenie účtu, ktorých výška sa oproti dohodnutej výške v zmluve zvyšovala, pričom splátky odporcu neboli najskôr započítavané na istinu, ale na poplatky, úroky z omeškania, až potom na úroky a nakoniec na istinu.

Príkazom na úhradu zo dňa 30.1.2014 na sumu 1 000 eur, ktorý predložil ako dôkaz odporca súd na základe variabilného symbolu zistil, že platba sa týka iného veriteľa, a to spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. a záväzok vyplýva z neuhradeného úveru zaniknutého veriteľa Quatro.

Oboznámením sa s Dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 27.5.2010 súd zistil, že ide o formulár s predtlačou, na ktorom sa uvádza, že odporca ako dlžník uznal záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy o úvere a pozostáva podľa tejto listiny z istiny 1 250,54 eur, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie 150 eur. Ďalej je Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 27.5.2010 uvedené, že Dlžník sa zaviazal splatiť svoj dlh v 25 splátkach s dátumom prvej splátky dňa 25.6.2010, splátky splatné 25 deň v mesiaci, výška splátky 50 eur a bez uvedenia dátumu poslednej splátky. V bode 3.2 dohody je uvedená podmienka, že v prípade, ak dlžník nebude splácať svoj záväzok podľa dohodnutých splátok, stane sa splatným celý zvyšok pohľadávky.

Odporca pri výsluchu uviedol, že spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. má voči nemu viacero pohľadávok, nie je si vedomý svojho dlhu, je si vedomý úveru iba od SLSP vo výške 10 000 Sk pod

číslo 0252662182 zo dňa 25.10.2005, ktorú tunajší súd prejednal v konaní č.k. 3C/47/2012 a ďalšiu pohľadávku má uvedená spoločnosť(EOS KSI Slovensko a.s.r.o.) voči nemu od Quatro, ktorú platbou zo dňa 30.1.2014 v sume 1 000 eur uhradil. Odporca ďalej uviedol, že sa pýtal spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., či má ešte nejaké dlhy, pričom mu bolo povedané, že má len Quatro. Odporca potvrdil, že na zmluve o úvere zo dňa 25.10.2005 je jeho vlastnoručný podpis. Myslel si, že má všetky dlhy voči SLSP vyrovnané. Odporca vypovedal, že na Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 27.5.2010 nie je jeho podpis, nakoľko sa v máji 2010 nezdržoval na území SR, bol zamestnaný v ČR v Penzióne a neskôr v tomto období v M. v hoteli M., následne v októbri 2005 vycestoval za prácou na Y., kde bol 2 a pol roka, po tomto čase prišiel na dva týždne domov a následne opätovne vycestoval za prácou do V.. Výpisy z účtu mu neprišli, ani výpoveď zo zmluvy, ani odstúpenie od zmluvy.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

Podľa § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka, pri plnení peňažného záväzku sa započíta platenie najprv na úroky a potom na istinu, ak dlžník neurčí inak.

Podľa § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy veriteľ môže svoju pohľadávku veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona o zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nesplnil záväzky, ktoré vznikli,

i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi

Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) medzi účastníkmi, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou

1. sankcií uplatnených veriteľom voči spotrebiteľovi za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,

2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,

3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprímerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,

4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,

5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

Podľa § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch medzi účastníkmi zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa ods. (1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, podľa ods. (2) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
 - b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
 - c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
 - d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
 - e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
 - f) meno a adresu spotrebiteľa,
 - g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
 - h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
 - i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.
- podľa ods. (3) zmluva ďalej obsahuje
- a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6,
 - b) sankcie za porušenie zmluvy,
 - c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,
 - d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy,
- podľa ods. (4) pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základ
- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
 - b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.
- podľa ods. (5) od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 Nar. vl. 586/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. (účinné od 1.1.2009), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 264/2004 Z.z. a zákona č. 616/2004 Z.z. spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, ods. 2 na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu (§ 52 až 60 Občianskeho zákonníka), sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

Rozhodujúcou právnou otázkou v prejednávanej veci bolo to, či právny vzťah založený zmluvou o úvere podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch medzi účastníkmi je obchodno-právny alebo občiansko-právny. K právnej kvalifikácii navrhovateľa, že právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22. 09. 2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009, podľa ktorého účastníci konania nie sú povinní právny nárok právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu, musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd zastáva názor, že navrhovateľom tvrdené skutočnosti nemožno výlučne podriať pod hypotézu právnej normy § 497 a nasledujúcich ustanovení Obchodného zákonníka, aj keď je zmluva o úvere absolútnym obchodom. Súd dospel k záveru, že na právny vzťah založený zmluvou o úvere treba aplikovať aj ustanovenie zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch medzi účastníkmi a nejedná sa o obchodno-právny vzťah, ale ide medzi účastníkmi o občiansko-právny vzťah. Z úvodných ustanovení zák. č. 258/2001 Z.z. je zrejme, že účelom spotrebiteľského úveru nie je upraviť vzťahy pri podnikaní medzi podnikateľskými

subjektmi, ale naopak regulovať vzťahy pri využití produktov podnikania spotrebiteľmi. Spotrebiteľský charakter zmluvy vyplýva z postavenia účastníkov zmluvy, keď niet pochyb o tom, že právny predchodca navrhovateľa je bankou podľa § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, právnickou osobou so sídlom na území Slovenskej republiky založenou ako akciová spoločnosť, ktorá po a) prijíma vklady a po b) poskytuje úvery a ktorá má na výkon činností podľa písmen a) a b) udelené bankové povolenie, ktorého predmetom podnikateľskej činnosti je aj poskytovanie úverov, je dodávateľom bankovej služby a zo žiadneho z údajov zistených v konaní nevyplývalo, žeby odporca požadoval poskytnúť úver nie ako spotrebiteľ podľa § 52 ods. 3 OZ, alebo žeby konal ako osoba pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Súd aplikoval na vzťah účastníkov konania predpisy občianskoprávne, najmä Občiansky zákonník, nakoľko dospel vykonaným dokazovaním k záveru, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom vznikla zmluva o úvere, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru, ktorú ďalej súd posudzoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a celý právny vzťah posudzoval aj podľa zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

K záveru o občianskoprávnom vzťahu súd vedie aj skutočnosť, že zákon č. 258/2001 Z.z. k v odkaze pod čiarou pod 9) k § 5 zákona, týkajúceho sa odstúpenia od zmluvy veriteľom odkazuje na ustanovenie § 48 Občianskeho zákonníka, teda na predpis upravujúci občianskoprávne vzťahy a nie na ustanovenie § 344 Obchodného zákonníka, týkajúce sa odstúpenia od zmluvy a po oboznámení sa s obsahom predmetnej zmluvy súd hodnotí sporný vzťah ako vzťah z úveru ako absolútneho obchodu so záverom, že uvedená zmluva je úverovou zmluvou a spotrebiteľskou zmluvou, a to bez ohľadu na to, že účastníci prejavili vôľu, aby sa ich právny vzťah a práva a povinnosti z neho vzniknuté spravoval ustanoveniami Obchodného zákonníka, na ktorý odkazujú v ustanoveniach zmluvy. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, tu súd poukazuje na ustanovenie § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 264/2004 Z.z. a zákona č. 616/2004 Z.z., podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté aj podľa Obchodného zákonníka Teda ustanovenie § 54 ods. 1 OZ reguluje aj absolútne obchody. Súd má za to, že navrhovateľom v zmluve prejavená vôľa, uplatňovať na vzťah účastníkov inštitúty obchodného práva namiesto inštitútov upravených v kódexe o občianskych právach nie je pre spotrebiteľa prijateľné. Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ súd vykladá tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva (existuje právna úprava napríklad odstúpenia od zmluvy podľa Obchodného zákonníka aj podľa Občianskeho zákonníka, sú vo svojich účinkoch rozdielne, ďalej právna úprava premlčania je obsiahnutá tak v Občianskom zákonníku ako aj v Obchodnom zákonníku, atď.) sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Súd poukazuje na zmysel a cieľ tejto smernice, ktorou je ochrana spotrebiteľa, premlčnuté do ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti tomuto zákonu (§ 54 ods. 1 OZ). Zo zmluvy je zrejmé, že ju uzatváral navrhovateľ, ktorý je bankou a je podnikateľom, inak podľa § 52 ods. 2 zákona č. 150/2004 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase uzavretie zmluvy o úvere) dodávateľom, osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, poskytovala služby v rámci svojej podnikateľskej činnosti a ako vyplývalo z výpovede odporcu, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, úver požadoval ako fyzická osoba, nepodnikateľ na súkromné účely a mal postavenie spotrebiteľa.

Z uvedeného súd vyvodil, že pri účele uzatvorenia zmluvy s právnym predchodcom navrhovateľa bol odporca spotrebiteľom, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, úver požadoval ako fyzická osoba, nepodnikateľ na súkromné účely. Pri závere o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o úvere a v rámci tohto právneho vzťahu uzavretej zmluvy o úvere súd vychádzal aj z dôvodovej správy k zákonu č. 150/2004 Z.z. podľa ktorej: „Spotrebiteľské zmluvy, ktoré možno nazvať aj typové či adhézne, sú zmluvy, ktoré o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ (oferent) zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv, a stanovuje aj podmienky jej realizácie. Návrh zmlúv býva veľmi často predtlačný na formulároch s tým, že fyzická osoba - spotrebiteľ nemá možnosť dosiahnuť zmenu v návrhu zmluvy, nemôže vyjednávať a môže tento návrh buď prijať alebo neprijať a zmluvu neuzavrieť.“

Zákonodarca zákonom č. 150/2004 Z.z. sledoval dosiahnuť cieľ ochrany spotrebiteľa, vychádzajúc zo zámerov Európskej únie o ochrane spotrebiteľa kodifikovanej v Smernici Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, čo je v uvedenom zákone vyjadrené v § 879e ods. 3 a 4. Podľa požiadaviek vyššie uvedenej smernice spočíva ochrana spotrebiteľa najmä v neplatnosti individuálne nedohodnutých zmluvných ustanovení, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a to v neprospech spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa do vnútroštátneho práva bola premietnutá okrem zákona o ochrane spotrebiteľa aj do ustanovení § 53 ods. 3 a 4 zákona č. 150/2004 Z.z.

Podľa platnej judikatúry Súdneho dvora EÚ (napríklad Rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-243/08 - Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Gyórfi alebo Rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-240/98 - Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero) je súd oprávnený skúmať zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách ex offio.

V prejednávanej veci za zistenia, že medzi účastníkmi sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, typovú /adhéznú/, predtlačенú na formulári, ktorú o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvoril právny predchodca navrhovateľa s veľkým počtom zákazníkov s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovil obsah zmluvy uzavretej s odporcom - spotrebiteľom a vo formulárovej zmluve stanovil aj podmienky jej realizácie a odporca ako fyzická osoba - spotrebiteľ nemal možnosť dosiahnuť zmenu v návrhu zmluvy, nemohol vyjednávať a mohol predložený návrh navrhovateľom na uzavretie zmluvy o úvere buď prijať alebo neprijať a zmluvu neuzavrieť, súd skúmal, či zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky v zmysle § 53 ods. 3 a 4 OZ.

V rámci súdnej kontroly danej vnútroštátnemu súdu Smernicou Rady č. 93/13/ EHS už súd v predchádzajúcej časti rozhodnutia uviedol, že sa zaoberal otázkou, či spotrebiteľská zmluva, neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda či neobsahuje neprijateľnú podmienku. Súd poukazuje na ustanovenie § 52 ods. 2 OZ, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa použijú vždy, ak je to na prospech strany - spotrebiteľa a odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Podľa čl. 3 ods. 1 Smernice rady č. 93/13/EHS zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Neprijateľné podmienky zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Spotrebiteľ nemá pri podpise zmluvy možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť pochopiť ich obsah. Zmluvu uzatvára spotrebiteľ na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

Systém ochrany uvedený Smernicou je založený na idei, že spotrebiteľ je v slabom postavení voči predajcovi alebo dodávateľovi vo veci práva vyjednávať a jeho úrovne znalostí. To vedie k tomu, že spotrebiteľ odsúhlasí predajcom alebo dodávateľom vopred skoncipované podmienky bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Pre ochranu spotrebiteľa je preto v článku 6 Smernice premietnutý záväzok pre členské štáty EÚ, ktorý od nich vyžaduje že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, tiež podľa článku 7 Smernice stanoviť vo vnútorných právnych poriadkoch a zabezpečiť primerané a účinné prostriedky, ktoré majú zabrániť súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo a na dodávateľov, ak podľa čl. 3 Smernice, spôsobujú zmluvné podmienky, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú nekalé, ak napriek požiadavke dôvery spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán na ujmu spotrebiteľa, čo je premietnuté do ustanovenia § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy medzi pôvodným veriteľom a odporcom v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 Smernice tak, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka") pod následkom ich neplatnosti podľa § 53 ods. 5 OZ. Pokiaľ ide o článok 4 ods. 1 Smernice ten ustanovuje, aby bez toho, aby boli

dotknuté ustanovenia čl. 7, že nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzavretá a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. Podľa platnej judikatúry Súdneho dvora EÚ (napríklad Rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-243/08 - Pannon GSM Zrt.proti Erzsébet Sustikné Győrfi alebo Rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-240/98 - Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero) je súd oprávnený skúmať zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách ex offo, aby sa dosiahla faktická rovnosť zásahom vonkajším zásahom. V rámci súdnej kontroly danej vnútroštátnemu súdu Smernicou Rady č. 93/13/ EHS a judikatúrou súdneho dvora EÚ sa súd zaoberal otázkou, či spotrebiteľská zmluva, konkrétne zmluva zo dňa 25.10.2005 ako aj Dohoda zo dňa 27.5.2010, ktorej účastníkom je odporca na strane spotrebiteľa, neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech odporcu (spotrebiteľa), teda či neobsahuje podľa Smernice nekalú podmienku, inak podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka "neprijateľnú podmienku", teda či sú alebo nie sú jednotlivé ustanovenia zmluvy individuálne vyjednanými zmluvnými podmienkami. Skúmanie zmluvných podmienok súdom nebráni ani fakt, že navrhovateľ je novým veriteľom odporcu, pretože ani postúpením pohľadávky na navrhovateľa zmluva o úvere spotrebiteľský charakter nestráca, nový veriteľ iba stráca voči spotrebiteľovi postavenie dodávateľa.

Súd je toho názoru, že je neprijateľnou podmienka daná dodávateľom do čl. II. bod 2. zmluvy o úvere, podľa ktorej dlžník je povinný splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase v stanovenom čase platiť úroky, poplatky dohodnuté v zmluve, ďalšie poplatky a náklady spojené s úverom a dodržiavať dohodnuté podmienky a bod 3. zmluvy, podľa ktorého sa splatné úroky a splatné poplatky dňom ich splatnosti, uvedenej v Základných podmienkach zmluvy pripíšu k istine a stávajú sa jej súčasťou. Úroky sú splatné v posledný deň kalendárneho mesiaca, u poplatku za vedenie účtu vo výške 50,-Sk mesačne splatnosť v zmluve uvedená nie je. Zmluvná podmienka ako taká dáva možnosť dodávateľovi na konci mesiaca úročiť spolu s istinou aj poplatky a náklady spojené s úverom. Ide o podmienku neurčitú, nie je jasné aké poplatky a náklady spojené s úverom má spotrebiteľ platiť. Súd tiež určil zmluvnú podmienku, podľa ktorej sa zaväzoval spotrebiteľ zaplatiť aj náklady veriteľa spojené s úverom za individuálne nevyjednanú a za neplatnú, pretože v celej zmluve niet zmienky o tom, čo sa za náklady veriteľa považuje a nezdôvodnil to ani navrhovateľ. Nie je tak zrejmé, za čo má spotrebiteľ plniť. Právny úkon je v tejto časti nezrozumiteľný, neurčitý a preto podľa § 37 ods. 1 OZ neplatný. Tieto poplatky ani náklady nie sú v zmluve presne špecifikované a tu vzniká dodávateľovi priestor účtovať spotrebiteľovi akékoľvek poplatky a náklady, čo aj dodávateľ vykonal a čo pôsobí v neprospech spotrebiteľa, navyše súdu nebol zo strany navrhovateľa ani predložený sadzobník poplatkov, napriek tomu, že ho súd výzvou z 2.10.2012, prevzatou 4.10.2012 spoločnosťou, zastupujúcou navrhovateľa, žiadal. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku (§ 2 písm. e) ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi, ktoré je v jeho záujme. Dodávateľ by pritom nemal podľa § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z. požadovať poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve. Vedením úverového účtu si banka realizovala svoju evidenčnú činnosť pri poskytnutí úverov klientom. Účet si banka vedie vo svoj prospech a nie v prospech dlžníka, banka teda dlžníkovi neposkytuje vedením úverového účtu žiadnu odplacnú službu v prospech dlžníka. Súd má za to, že navrhovateľovi nepatrí ani poplatok za vedenie účtu uvedený v zmluve o úvere (výška poplatku 50,-Sk mesačne, pričom podľa výpisu z účtu sa jeho výška zvyšovala), pretože ako už súd uviedol, predpokladá sa, že za poplatok sa poskytne nejaká odplacná služba alebo protiplnenie, o ktorých bol povinný navrhovateľ podľa § 120 ods. 1 O.s.p. do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania preukázať, že protiplnenie veriteľ aj poskytol a ak tak navrhovateľ neurobil, považoval súd podmienku za individuálne s odporcom nevyjednanú, neprijateľnú a pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ a § 53 ods. 4 OZ za neplatnú. Právny úkon banky, zaťažujúci spotrebiteľa neprijateľnou podmienkou, záväzkom platiť za niečo, čo v plnení spotrebiteľ od veriteľa neobdržal je podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 39 Občianskeho zákonníka právnym úkonom neplatným, ktorý svojím obsahom aj účelom odporuje zákonu a je neplatný aj pre rozpor s dobrými mravmi. Dlžníka neplatný právny úkon nezaväzuje, nevzniká mu povinnosť niečo dať veriteľovi a z neplatného právneho úkonu nemožno ani veriteľovi priznať plnenie na poplatku za vedenie úverového účtu. Z rovnakých dôvodov súd posúdil ako neprijateľnú podmienku aj podmienku v článku III bod 1 zmluvy o tom, že pohľadávku tvorí istina, úroky, úroky z omeškania, všetky poplatky a náklady veriteľa spojené s úverom. Z dôvodu neplatnosti právneho úkonu týkajúceho sa akýchkoľvek poplatkov, za ktoré neobdržal odporca žiadnu službu či plnenie, súd navrhovateľovi plnenie rozsudkom nepriznal.

Na predošlú neprijateľnú podmienku nadväzuje ďalšia neprijateľná podmienka týkajúca sa úroku z úveru, kde podľa ustanovenia článku IV. bod 1. zmluvy o úvere, veriteľ úročí úver úrokovou sadzbou, dohodnutou v základných podmienkach zmluvy a teda podľa čl. I. úrokovou sadzbou vo výške 17,30 % a podmienka uvedená v článku III. bod. 4 veta druhá, kde sa nachádza údajný súhlas dlžníka, že z došlých súm veriteľ najskôr uhradí splatné poplatky a náklady súvisiace s úverom, úroky z omeškania, úroky a istinu, a to v tomto poradí určenom bankou vo formulárovej zmluve. Pri úvere ide o odloženú platbu za poskytnutie peňažných prostriedkov, za ktorých poskytnutie patrí veriteľovi úrok, ktorý je cenou poskytnutých peňazí. Dlžník je si vedomý záväzku poskytnuté finančné prostriedky vrátiť veriteľovi a zaplatiť za poskytnuté finančné prostriedky úrok. Dlžník tak dôvodne predpokladá, že sa mu bude znižovať pri splátkach najprv výška istiny, potom úrok, pretože od výšky istiny závisí aj výška úroku a pokiaľ banka nezúčtovala platby odporcu najskôr na istinu a potom na zmluvný úrok, ale zo splátky zúčtovala najprv poplatky a náklady súvisiace s úverom, potom úroky z omeškania, a až následne úrok a istinu súd konštatuje, že banka konala v rozpore s § 566 OZ, a ak banka zúčtovala časť plnení odporcu na údajné sankcie - poplatky a náklady súvisiace s úverom účtovala poplatky odporcovi aj v rozpore s § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., kedy od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

V rozpore s predpismi občianskoprávnymi bolo zistené účtovanie úroku z omeškania pôvodným veriteľom spotrebiteľovi v čl. III. bod. 4 veta prvá, spočívajúce v tom, že pôvodný veriteľ zrejme vychádzajúc z nesprávnej voľby práva, dohody o voľbe Obchodného zákonníka, poškodzoval spotrebiteľa pri vyrubovaní mu úroku z omeškania podľa predpisov, sadzby, ktorá sa v čase uzavretia zmluvy o úvere medzi stranami používala ako sankcia za omeškanie u dlžníka, ktorý bol podnikateľom. Súd má za to, že ak veriteľ využil právo na úrok z omeškania vo výške podľa Obchodného zákonníka, a teda vo výške ďaleko vyššej než pripúšťa Občiansky zákonník, vo vzťahu k spotrebiteľovi sa jedná o neprijateľnú podmienku, v neprospech spotrebiteľa a značne poškodzujúcu spotrebiteľa na jeho práve byť v prípade omeškania s peňažným dlhom sankcionovaný podľa predpisov občianskeho práva, konkrétne § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a k nemu vykonávaciemu právnomu predpisu nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Dodávateľ tak účtoval odporcovi vyšší úrok z omeškania ako je prípustný podľa občianskoprávných predpisov. Podľa výpisu z účtu odporcu nezákonná výška úroku z omeškania ovplyvňovala výšku úhrady na istine a úroku v neprospech dlžníka, pretože pôvodný veriteľ došlých splátok odpočítaval najprv úrok z omeškania ako svoju istinu, tiež poplatky až potom úroky a istinu, čo je v rozpore s ustanovením § 566 OZ, a v konečnom dôsledku dlžník tak potom súhlasí so zmenou inkasovanej sumy, ktorej výšku nepozná, čo spôsobuje, že jeho dlh sa neznižuje, ale narastá, pretože banka si najprv vykoná podľa zmluvy a podľa výpisu z účtu aj vykonala najprv inkaso z účtu na úrokoch z omeškania za oneskorené splácanie pohľadávky z úveru.

Ďalšou neprijateľnou podmienkou je čl. III bod 2., ktorý dáva právomoc banke vykonávať inkaso z účtu spotrebiteľa a to vo výške a v termíne splátok podľa základných podmienok zmluvy a banke ďalej umožňuje zmeniť výšku splátky, na základe údajného súhlasu dlžníka s inkasom tak, aby dohodnutá lehota splatnosti úveru bola dodržaná, a to v prípade, ak dôjde k zmene výšky poplatkov, prípadne k akejkoľvek skutočnosti, najmä omeškaniu so splácaním pohľadávky z úveru a s tým spojených poplatkov, ktorá má za následok predĺženie splatnosti úveru, dlžník potom súhlasí so zmenou inkasovanej sumy, ktorej výšku nepozná, čo spôsobuje, že jeho dlh sa neznižuje, ale narastá, pretože banka si najprv vykoná podľa zmluvy a podľa výpisu z účtu aj vykonala najprv inkaso z účtu na poplatkoch, nákladoch úveru a úrokoch z omeškania za oneskorené splácanie pohľadávky z úveru. Táto podmienka dáva veriteľovi možnosť, aby bez toho, že dlžník pozná konkrétny obsah zmeny svojho záväzku pristúpil veriteľ k jednostrannej zmene dohodnutých podmienok a k navýšeniu dlhu spotrebiteľa a spotrebiteľ sa nemusí o zmene ani dozvedieť. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje písomnú formu bez dodržania ktorej je zmluva neplatná. Súd mal v konaní preukázané, že Zmluva o úvere bola uzavretá v písomnej forme a považoval preto zmluvnú podmienku uvedenú v časti III, bod 2 za neplatnú nielen z dôvodu, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, ale aj za neplatnú podľa § 40 ods. 2 OZ, podľa ktorého písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne a v konaní nebol súdu predložený žiadny dôkaz o písomnej zmene písomne uzavretej zmluvy s obsahom, z ktorého by vyplývalo, že účastníci zmluvy sa dohodli na zmene tak, ako je to uvedené v podmienke čl. II bod 2 zmluvy o úvere, teda nedostatok písomnej formy o zmene zmluvy robí zmluvnú podmienku neplatnou. Podľa názoru súdu banka si takouto podmienkou istila, že v prípade nevyožiteľnosti jej pohľadávky od dlžníka nepríde o úrok z omeškania a o poplatky za správu úveru a o poplatky za upomienky. Spotrebiteľ

nemôže mať záujem na uhradení najprv poplatkov, nákladov banke a úroku z omeškania, a až potom úrokov a istiny. Veriteľ stanovuje v zmluve poplatok za vedenie účtu a odpočítava od splátky uhradenej odporcom poplatok za vedenie účtu, aj napriek tomu, že odporcovi žiadne finančné prostriedky ale ani služby v zmysle § 4 ods. 4 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch neposkytuje. Okrem uvedeného zdôvodnenia súd má za to, že v časti, ktorú vyjadril dodávateľ slovne „ak dôjde k zmene výšky poplatkov, prípadne k akejkoľvek skutočnosti“ je právny úkon v tejto časti z hľadiska ustanovenia § 37 ods. 1 OZ neurčitý a nezrozumiteľný a preto neplatný, pretože podľa § 34 nevyjadruje prejav vôle, k vzniku, zmene alebo zániku akých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú, smeruje.

Takisto podmienka v článku III bod 6 je neprijateľnou, keď podmieňuje predčasné splatenie úveru súhlasom veriteľa, keď vylučuje, aby dlžník splatil svoj dlh skôr, než ako mu určil veriteľ. Takýto postup považuje súd v neprospech dlžníka, v ktorého záujme je čo najskôr splatiť istinu úveru a v rozpore s ustanovením § 566 Občianskeho zákonníka kedy veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky, pričom pre spotrebiteľa je výhodnejšie, ak sa plnenie započítava najprv na istinu. Touto podmienkou veriteľ sa odchýlil od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, keď podľa tejto podmienky sa na predčasné splnenie vyžaduje súhlas veriteľa a splnenie podmienok určených veriteľom. Súd dodáva, že považuje právny úkon obsiahnutý v tejto podmienke za neplatný pre nedostatok vôle spotrebiteľa a nemožnosť realizovať jeho právo určiť v zmysle § 566 OZ započítavanie zo splátky, nakoľko spotrebiteľ mohol zmluvu buď ako celok prijať alebo odmietnuť, podmienku nemohol vyjednať.

Súd považuje zmluvnú podmienku uvedenú v základných podmienkach Zmluvy o splátkovom úvere v článku V. bod 4 o dohode zmluvných strán, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, veriteľa Slovenská sporiteľňa a.s., za neprijateľnú podmienku z dôvodu, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa, zhoršuje jeho zmluvné postavenie, čo sa premietlo aj do výšky úroku z omeškania určeného dodávateľom vo výške 17,30 % ročne. Takto stanovený úrok z omeškania je pre spotrebiteľa oproti predpisom občianskoprávnym nevýhodným. Súd má za to, že ak sa ustanovuje v § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zákonná podmienka zákazu odchýlenia sa od predpisov občianskoprávných, voľnejšia úprava práv a povinností z úverového vzťahu v Obchodnom zákonníku vyznieva v neprospech spotrebiteľa a preto je podľa § 52 ods. 2 OZ obchádzaním zákona a v zmysle § 39 OZ neplatná.

Aj pre platnosť dohody o uznaní záväzku sa vyžaduje, aby nebola v rozpore so zákonom. Dohoda o uznaní dlhu musí zodpovedať všetkým náležitostiam platného právneho úkonu, najmä musí byť určitá a zrozumiteľná a v zmysle § 40 ods. 3 OZ v nadväznosti na § 558 OZ má byť právny úkon písomného uznania dlhu podpísaný konajúcou osobou. Z výsluchu odporcu mal súd preukázané, že v čase, keď mala byť ním podpísaná dohoda o splátkovom kalendári a uznaní záväzku nemohol dať podpis na dohodu, pretože sa nachádzal v zahraničí. Súd z dôkazu vykonaného výsluchom odporcu vyvodil, že odporca svojím podpisom neprejavil vôľu urobiť právny úkon uznania záväzku (dlhu) a právny úkon je neplatný. Pokiaľ sa týka listiny nazvanej Dohoda o splátkovom kalendári a uznaní záväzku ako takej ide o predtlač - formulár navrhovateľa, označenie ako „dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ môže u spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu či už písomne alebo ústne, telefonicky či iným spôsobom, upozorňovaný možným súdnym konaním a následnou exekúciou, priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči veriteľovi s tým, že si nemusí byť vedomý aké ďalšie prehlásenia podpísal, vzhľadom k tomu, že samotná dohoda je vypísaná vo všetkých bodoch zástupcom druhej strany. Záver v predchádzajúcej vete súd robí z doterajšej praxe navrhovateľa, súdu známej z jeho rozhodovacej činnosti o návrhoch navrhovateľa, smerujúcim voči spotrebiteľom. Z množstva dohôd, ktoré predložil zástupca navrhovateľa spotrebiteľom a na ich základe v súdnych konaniach žiada navrhovateľ priznať premlčaný dlh, uznanie dlhu odporcami v iných súdnych konaniach súd považoval za právne neúčinné, pretože odporcovia nemali vedomosť o následkoch uznania dlhu, ktoré je zakomponované do Dohody o uzavretí splátkového kalendára, pričom v iných konaniach mal súd pochybnosti o tom, že ide o skutočný prejav vôle odporcov uznať dlh a nešlo iba o ich vôľu uzavrieť dohodu o splátkach s navrhovateľom. Samotné uznanie záväzku sa v dohodách nachádza v bode 2., no prehlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch sa nachádza v bode 3. označenom ako forma splatenia záväzku a to až v poslednej vete. Súd v rozhodovacej činnosti

v iných veciach navrhovateľa proti spotrebiteľom určuje za neprijateľné podmienky uvedené v dohodách o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku v časti uznania záväzku. Zámer navrhovateľa dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohôd spotrebiteľmi, súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku so záverom, že pri podpísaní dohôd spotrebiteľmi boli naplnené zákonné znaky inštitútu o nekalej obchodnej praktike, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane navrhovateľa a využitie takej obchodnej praktiky zo strany navrhovateľa, ktorá podstatne narúša ekonomické správanie sa druhej strany ako priemerného spotrebiteľa. Samotná dohoda je vopred navrhovateľom vypracovaný štandardizovaný formulár, v ktorom je ním zakomponovaná aj formulácia o uznaní premlčaného dlhu. V tlačive sú strojom dopĺňané údaje, dohoda je jej predkladateľom (dodávateľom) formulovaná tak, že v príslušenstve pohľadávky podľa zmluvy bude príslušenstvo vyčíslené pri vystavení splátkového kalendára. Uznanie dlhu odporcami súd v iných konaniach vyhodnotil ako neplatný právny úkon, nadiktovaný dodávateľom spotrebiteľovi do „Dohody“, ktorý sa podľa § 39 OZ prieči dobrým mravom. Súd dohody vyhodnotil ako neplatné a uznanie záväzku za neúčinné a v konaniach na „dohodu“ neprihliadal.

K zaväzujúcemu výroku a zamietajúcemu výroku rozhodnutia vo veci samej súd zdôvodňuje, že vykonaným dokazovaním súd zistil, že návrh bol podaný dôvodne iba s častí. Z listinných dôkazov (najmä zmluvy o úvere, výpisu z účtu odporcu, výsluchu odporcu) súd vyvodil ten skutkový stav, že právny predchodca navrhovateľa uzatvoril s odporcom dňa 25.10.2005 zmluvu o splátkovom úvere. Predmetnou zmluvou sa banka zaviazala odporcovi poskytnúť úver vo výške 663,88 eur (20 000 Sk) s konečnou splatnosťou úveru do 20.10.2010 a odporca sa zaviazal vrátiť poskytnuté finančné prostriedky a zaplatiť úroky, pričom výška mesačnej splátky bola 18,36 eur (553 Sk). Súd mal za preukázanú existenciu úverovej zmluvy, pričom súd dospel k záveru, že právny vzťah medzi účastníkmi sa spravuje ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Z formy a obsahu Zmluvy o splátkovom úvere, uzavretej medzi účastníkmi je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa (bankou) a odporcom, ktorej predtlač formulára mala banka už pripravenú a dopisovala do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa odporcu, pričom odporca obsah zmluvy nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť a teda „dohoda“ v rámci zmluvnej voľnosti strán bola daná do zmluvy o úvere na predtlač, vyhotovenej bankou a odporca mal síce možnosť sa pred podpísaním zmluvy s ňou oboznámiť, ale nemohol podmienky zmluvy individuálne vyjednať. Pri týchto záveroch sa súd zaoberal platnosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere po stránke formálnej a vyhodnotil zmluvu ako platnú, uzavretú podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia v písomnej forme a obsahujúcej niektoré náležitosti podľa ustanovenia § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. sumu, úroky, počet a termíny splátok istiny, meno a adresu spotrebiteľa, RPMN.

Skutočná výška úveru korešponduje skutočne poskytnutej čiastke úveru bez poplatku za uzavretie zmluvy, a to podľa výpisu z účtu odporcu, teda treba vyvodiť, že odporca podľa Zmluvy o splátkovom úvere prijal dňa 25.10.2005 spotrebiteľský úver v sume 663,88 eur (20. 000 Sk). Súd z výpisu z účtu odporcu zistil, že odporca do dňa postúpenia pohľadávky, čiže do dňa 15.10.2009 uhradil veriteľovi sumu 146,85 eur (4 424 Sk). Navrhovateľ v návrhu uviedol, že odporca po postúpení pohľadávky neuhradil nič. Súd má tak z predložených dokladov v konaní preukázané, že odporca pred aj po postúpení pohľadávky uhradil veriteľovi celkom 146,85 eur, iné k plneniu zo zmluvy o úvere zo strany odporcu preukázané nebolo.

Súd ďalej z úverovej zmluvy vyvodil, že medzi účastníkmi vznikla zmluva o úvere podľa ustanovenia § 2 ZoSÚ, ktorou sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, pričom sa jednalo o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na vo forme odloženej platby. Z právneho záväzkového vzťahu, ktorý vznikol medzi účastníkmi z platne uzavretej zmluvy medzi účastníkmi podľa § 488 OZ vzniká právo na plnenie - pohľadávka od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Súd nemal pochybnosti o reálnom poskytnutí tejto sumy odporcovi, aj keď odporca spochybňoval výšku poskytnutého úveru, mýliac si ju s inou zmluvou, číselne odlišenej od zmluvy o úvere, o ktorej súd rozhodoval vo veci sp. zn. 3C199/2012, nakoľko uvedené vyplýva z výpisu z účtu odporcu. S poukazom na ustanovenie § 4 ods. 3 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch aj pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať súd zaviazal odporcu na splnenie povinnosti zaplatiť navrhovateľovi istinu v sume 517,03 eur, vypočítanú ako rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a splatenými prostriedkami s 9 % úrokom z omeškania zo sumy 517,03 eur od

21.10.2010 do zaplataenia, t.j. vo výške úroku z omeškania stanovenej nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o navrhovateľom žalobným návrhom uplatnený nárok na úrok z omeškania, súd ho priznal tak, ako žiadal navrhovateľ odo dňa 21.10.2010 do zaplataenia, pretože dňom 20.10.2010 prišlo ku konečnej splatnosti úveru a dňom nasledujúcim má navrhovateľ právo žiadať po odporcovi úrok z omeškania, avšak len z priznanej výšky istiny.

Vo zvyšku sumy 959,90 eur súd návrh zamietol z dôvodu, že v konaní nebolo zo strany navrhovateľa preukázané, čo tvorí uvedenú sumu. Pravdepodobne ide o úroky, poplatky, úroky z omeškania, prípadne iné náklady, u ktorých dôvody pre zamietnutie návrhu v tejto časti súd zdôvodnil vyššie s tým, že ak by súd priznal pravdepodobné úroky, poplatky, úroky z omeškania, prípadne iné náklady, išlo by o plnenie z neprijateľných podmienok, ktoré sú neplatné a zákon z neplatného právneho úkonu zo záväzkového vzťahu neprípúšťa.

Po preskúmaní zmluvy o úvere dospel súd k záveru, že navrhovateľ nemôže po spotrebiteľovi požadovať úrok z úveru, nakoľko navrhovateľom uplatnené právo na úrok z úveru je v danej právnej veci právom, ktoré si navrhovateľ uplatňuje po použití nekalej obchodnej praxi a keďže ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, súd neposkytol ochranu takto uplatnenému právu a preto návrh v tejto časti zamietol. Nekalá obchodná prax navrhovateľa spočíva v tom, že navrhovateľ síce v zmluve o úvere v článku IV. bod 2 uviedol ročnú percentuálnu mieru nákladov, avšak uvedená výška nie je totožná s reálnou výškou RPMN, ktorú veriteľ účtoval odporcovi a preto veriteľ týmto údajom oklamal odporcu ako spotrebiteľa, ktorý si bral úver v domnelej predstave, že jeho náklady spojené s úverom sú iba vo výške 10,69 % ročne. RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa na úver t.j. všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Veriteľ uviedol ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 10,69 %, z čoho vyplýva, že navrhovateľ pri určení jej výšky nevyužil všetky relevantné údaje, čiže všetky náklady spotrebiteľa na úver, predovšetkým v nej neuviedol výšku úroku a pravdepodobne aj iné náklady. Ak by veriteľ postupoval v súlade so zákonom, tak by uviedol v zmluve výšku RPMN, ktorú reálne vo vzťahu k spotrebiteľovi použil a to pri výške úveru 663,88 eur, výške splátky 18,36 eur s počtom splátok 60 (5 rokov) a periodicite splátok mesačnej bola výška RPMN približne v sume 24,44 %. Ročná percentuálna miera nákladov je smerodajným údajom pre spotrebiteľa, na základe ktorého si spotrebiteľ vyberá úver z ponúk úverov na trhu a na základe ktorého spotrebiteľ posudzuje, či je pre neho úver výhodný alebo nie. Veriteľ tým, že v zmluve zámerne uviedol chybnú - nižšiu výšku RPMN, než akú v skutočnosti na daný úver použil, tak týmto svojím konaním uviedol odporcu do omylu, nakoľko odporca sa domnieval, že jeho ročná percentuálna miera nákladov je vo výške 10,69 % ako vyplýva zo zmluvy o úvere, avšak výška RPMN bola v skutočnosti viac ako dvakrát vyššia. Z tohto dôvodu hodnotí súd konanie veriteľa ako nekalé, v rozpore s dobrými mravmi a na základe vyššie uvedeného má súd za to, že ustanovenie v zmluve týkajúce sa ročnej percentuálnej miery nákladov uvedené v zmluve je absolútne neplatné, preto súd v zmysle ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Navrhovateľ podal návrh na rozhodnutie o trovách, odporca návrh na rozhodnutie o trovách nepodal. Navrhovateľ nebol v konaní celkom úspešným účastníkom oproti odporcovi a preto súd vypočítal jeho pomer úspechu resp. neúspechu k pomeru úspechu resp. neúspechu protistrany v konaní. Pomer rozdelenia trov konania zodpovedá pomeru úspechu navrhovateľa zníženého o pomernú časť jeho neúspechu. Navrhovateľ sa domáhal zaplataenia sumy - istiny 1 476,93 eur, z toho mu súd priznal sumu 517,03 eur a do zvyšku tejto sumy (o 959,90 eur) návrh zamietol. Miera úspechu navrhovateľa predstavuje 35 % a u odporcu 65 %, čo znamená, že čistý úspech odporcu je vo výške 30 %. Predpokladom rozhodnutia o trovách konania je podľa § 151 ods. 1 a 2 O.s.p., aby ich účastník uplatnil za podmienok stanovených v tomto ustanovení. Úspešný odporca si náhradu trov konania neuplatnil,

neúspešný navrhovateľ podal návrh na rozhodnutie o trovách. Na základe týchto skutočností súd rozhodol, že sa navrhovateľovi pre jeho procesný neúspech v konaní náhrada trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, písm. a/- f/ O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).